Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP PODPREDSEDNIKA SODIŠČA

z dne 14. januarja 2016*

„Začasna odredba — Pritožba — Odložitev izvršitve sodbe Splošnega sodišča Evropske Unije — Prošnja za zaupno obravnavanje nekaterih informacij, navedenih v odločbi Evropske komisije, s katero je bil ugotovljen nezakonit omejevalni sporazum na evropskem trgu stekla za motorna vozila — Sklep, s katerim je Komisija zavrnila to prošnjo, in sodba Splošnega sodišča, s katero je to zavrnilo ničnostno tožbo, vloženo zoper to odločbo — Nujnost — Resna in nepopravljiva škoda — Neobstoj“

V zadevi C-517/15 P-R,

zaradi predloga za odlog izvršitve na podlagi členov 278 PDEU in 279 PDEU, vloženega 25. septembra 2015,

AGC Glass Europe SA s sedežem v Bruslju (Belgija),

AGC Automotive Europe SA s sedežem v Fleurusu (Belgija),

AGC France SAS s sedežem v Boussoisu (Francija),

AGC Flat Glass Italia Srl s sedežem v Cuneu (Italija),

AGC Glass UK Ltd s sedežem v Northamptonu (Združeno kraljestvo),

AGC Glass Germany GmbH s sedežem v Wegbergu (Nemčija),

ki jih zastopajo L. Garzaniti, A. Burckett St Laurent in F. Hoseinian, odvetniki,

pritožnice,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo G. Meessen, P. Van Nuffel in F. van Schaik, agenti, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka na prvi stopnji,

PODPREDSEDNIK SODIŠČA

po opredelitvi generalnega pravobranilca M. Szpunarja

izdaja naslednji

* Jezik postopka: angleščina.

Sklep

1 Družbe AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd in AGC Glass Germany GmbH so 25. septembra 2015 v sodnem tajništvu Sodišča vložile pritožbo, s katero so Sodišču predlagale, naj razveljavi sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 15. julija 2015, AGC Glass Europe in drugi/Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njihovo tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2012) 5719 final z dne 6. avgusta 2012 o zavrnitvi prošnje za zaupno obravnavanje, ki so jo vložile pritožnice, na podlagi člena 8 Sklepa predsednika Komisije z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (2011/695/EU) (zadeva COMP/39.125 – Avtomobilsko steklo) (v nadaljevanju: sporni sklep).

2 Pritožnice so istega dne z ločeno vlogo v sodnem tajništvu Sodišča vložile ta predlog za izdajo začasne odredbe na podlagi členov 278 PDEU in 279 PDEU, da bi dosegle odložitev izvršitve izpodbijane sodbe in spornega sklepa.

3 Evropska komisija je 23. oktobra 2015 predložila pisna stališča. Pritožnice in Komisija so 10. decembra 2015 ustno predstavile stališča.

Dejansko stanje in izpodbijana sodba

4 Komisija je 12. novembra 2008 sprejela Odločbo C(2008) 6815 final v zvezi s postopkom na podlagi člena [81 ES] in člena 53 Sporazuma EGP proti več proizvajalcem avtomobilskih stekel, med katerimi so pritožnice (zadeva COMP/39.125 – Avtomobilsko steklo) (v nadaljevanju: odločba o avtomobilskih steklih).

5 Generalni direktorat (GD) Komisije za konkurenco je z dopisom z dne 25. marca 2009 pritožnice med drugim obvestil, da namerava v skladu s členom 30 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [81 ES] in [82 ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) na svojem spletnem mestu objaviti nezaupno različico odločbe o avtomobilskih steklih v jezikih, ki so v obravnavani zadevi verodostojni, in sicer angleščini, francoščini in nizozemščini. Poleg tega je GD za konkurenco pritožnice pozval, naj opredelijo morebitne zaupne informacije ali informacije, ki pomenijo poslovne skrivnosti, in obrazložijo svojo presojo v zvezi s tem.

6 GD za konkurenco je po korespondenci s pritožnicami decembra 2011 sprejel nezaupno različico odločbe o avtomobilskih steklih, ki se bo objavila na spletnem mestu Komisije. Iz zadevne korespondence je razvidno, da GD za konkurenco ni ugodil predlogom pritožnic, naj prikrije informacije v 246 točkah obrazložitve in 122 opombah odločbe o avtomobilskih steklih.

7 Pritožnice so v skladu s členom 9 Sklepa Komisije z dne 23. maja 2001 o mandatu pooblaščenca za zaslišanje [v] nekaterih postopkih o konkurenci (2001/462/ES, ESPJ) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 151) pred pooblaščencem za zaslišanje nasprotovale objavi, prvič, nekaterih informacij, ki zajemajo imena strank in opis zadevnih proizvodov, ter vsake informacije, na podlagi katere bi bilo mogoče prepoznati stranko, in drugič, dela stavka v točki 726 obrazložitve odločbe o avtomobilskih steklih.

8 Pooblaščenec za zaslišanje je o prošnji pritožnic odločil s spornim sklepom.

9 Prvič, pooblaščenec za zaslišanje je v uvodu navedel, da Obvestilo Komisije o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (UL 2006, C 298, str. 17) pri pritožnicah ne ustvarja legitimnih pričakovanj, ki bi Komisiji preprečevala objavo informacij, ki niso poslovna skrivnost. Poleg tega naj interes pritožnic, da se podrobnosti njihovega ravnanja, ki niso poslovna skrivnost, ne razkrijejo, ne bi

zaslužil posebne zaščite. Pooblaščenec za zaslišanje naj sicer ne bi bil pristojen za izrekanje o smotrnosti objave nezaupnih informacij ali o pričakovanjih, ki izhajajo iz splošne politike Komisije glede tega.

10 Drugič, pooblaščenec za zaslišanje je zavrnil trditev, da Komisijo zavezuje njena prejšnja praksa glede obsega objave. Pooblaščenec za zaslišanje je poleg tega opozoril, da načrtovana objava ne vključuje vira prijav in drugih dokumentov, predloženih v okviru navedenega obvestila, hkrati pa poudaril, da ni pristojen za izrekanje o obsegu načrtovane objave z vidika načela enakega obravnavanja.

11 Natančneje, sporni sklep temelji predvsem na preučitvi dveh trditev pritožnic. Prva trditev, preučena v točkah od 22 do 35 obrazložitve tega sklepa, se nanaša na zaupnost zadevnih informacij kot takih, druga, preučena v točkah od 36 do 45 obrazložitve navedenega sklepa, pa na zaščito identitete fizičnih oseb.

12 Pooblaščenec za zaslišanje je v zvezi s prvo trditvijo menil, prvič, da so informacije, ki se nanašajo na imena strank in opis zadevnih proizvodov, zaradi svoje narave in ob upoštevanju posebnosti trga avtomobilskih stekel znane tudi drugim osebam poleg pritožnic, drugič, da so zastarele, in tretjič, da so povezane s samim bistvom kršitve, njihovo razkritje pa narekujejo interesi oškodovanih oseb. Poleg tega je pooblaščenec za zaslišanje, ker so pritožnice navedle posebne trditve, da bi dokazale zaupnost teh informacij kljub njihovim splošnim značilnostim, kot so opisane zgoraj, ob koncu analize ob upoštevanju treh kumulativnih pogojev ugotovil, da zadevne informacije niso poslovna skrivnost.

13 V zvezi z drugo trditvijo se je pooblaščenec za zaslišanje oprl na člen 5 Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26, str. 102) in delno ugodil prošnji pritožnic.

14 Ker je bila v členu 3 spornega sklepa prošnja v preostalem zavrnjena, so pritožnice vložile tožbo za razglasitev ničnosti tega sklepa v delu, v katerem je bila zavrnjena njihova prošnja.

15 Pritožnice so v okviru postopka na prvi stopnji od Komisije dobile zagotovilo, da do razglasitve izpodbijane sodbe ne bo izvršila spornega sklepa, tako da se jim ni zdelo potrebno predlagati začasnih ukrepov v tej smeri.

16 Z izpodbijano sodbo je bila tožba pritožnic zavrnjena, zato so vložile pritožbo, omenjeno v točki 1 tega sklepa, v katere utemeljitev navajajo tri razloge. S prvim pritožbenim razlogom navajajo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je menilo, da je pristojnost pooblaščenca za zaslišanje, predvidena v členu 8 Sklepa predsednika Komisije z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (2011/695/EU) (UL L 275, str. 29), omejena na vprašanje, ali informacije, ki jih Komisija namerava objaviti, pomenijo poslovne skrivnosti ali so v vsakem primeru zaupne. Drugi pritožbeni razlog se prav tako nanaša na to, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je ugotovilo, da s spornim sklepom nista bili kršeni načeli varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja. Nazadnje, pritožnice s tretjim pritožbenim razlogom trdijo, da se je Splošno sodišče oddaljilo od sodne prakse, ne da bi podalo zadostno obrazložitev.

17 Potem ko je Splošno sodišče zavrnilo tožbo, naj bi Komisija izrazila namero, da bo izvršila sporni sklep, tokrat ne da bi počakala na razglasitev sodbe Sodišča o pritožbi, ki so jo pritožnice vložile zoper izpodbijano sodbo. V teh okoliščinah so te vložile ta predlog za izdajo začasne odredbe.

Predlogi strank

18 Pritožnice Sodišču predlagajo, naj:

— odredi odložitev izvršitve izreka izpodbijane sodbe in člena 3 spornega sklepa, dokler odloča o pritožbi;

— odredi vse ukrepe, ki se v teh okoliščinah zdijo pravični in primerni, in

— nasprotni stranki naloži plačilo stroškov.

19 Komisija predlaga, naj se predlog za izdajo začasne odredbe zavrne in naj se pritožnicam naloži plačilo stroškov.

Predlog za izdajo začasne odredbe

20 Spomniti je treba, da v skladu s členom 60, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije pritožba zoper sodbo Splošnega sodišča načeloma nima odložilnega učinka. Vendar pa lahko Sodišče na podlagi člena 278 PDEU, če meni, da okoliščine to zahtevajo, odloži izvršitev izpodbijane sodbe.

21 Člen 160(3) Poslovnika Sodišča določa, da se v predlogih za izdajo začasne odredbe navedejo „predmet spora, okoliščine, iz katerih izhaja nujnost, ter dejanski in pravni razlogi, ki na prvi pogled izkazujejo utemeljenost predlagane začasne odredbe“. Tako lahko sodnik za začasne odredbe odobri odložitev izvršitve in druge začasne ukrepe, če se ugotovi, da je njihova odobritev na prvi pogled dejansko in pravno utemeljena (*fumus boni juris*) ter da so nujni, tako da se morajo zaradi preprečitve resne in nepopravljive škode za interese stranke, ki jih predlaga, sprejeti in morajo učinkovati pred sprejetjem odločitve v glavni stvari. Ti pogoji so kumulativni, zato je treba predloge za začasne ukrepe zavrniti, kadar kateri od teh pogojev ni izpolnjen. Sodnik za začasne odredbe po potrebi tehta tudi zadevne interese (sklep podpredsednika Sodišča Komisija/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:239, točka 14 in navedena sodna praksa).

22 Kar zadeva nujnost predlaganih začasnih ukrepov, pritožnice na podlagi preudarka, da je zadevne informacije same po sebi vredno zaščititi, trdijo, da ker gre za podrobne poslovne informacije v zvezi s podatki, kot so imena strank, opisi zadevnih proizvodov in drugi elementi, iz katerih bi bilo mogoče prepoznati nekatere stranke pritožnic, pri čemer poznejša razglasitev ničnosti spornega sklepa ne bi odpravila učinkov njihovega razkritja. Ob taki objavi naj bi namreč lahko do teh informacij dostopale in jih uporabljale tretje osebe, zlasti tako, da bi iz njih izpeljale druge poslovne podatke, kot so izračuni cen, spremembe cen in druge finančne informacije, katerih anonimnost potem ne bi bila več zagotovljena. Zato naj bi ta objava pritožnicam povzročila resno in nepopravljivo škodo, ki je dovolj predvidljiva in verjetna.

23 Škoda, ki bi jo utrpele pritožnice, naj bi bila nepopravljiva, ker je, najprej, seznanitev določene javnosti z informacijami takojšnja in nepovratna, tako da naj z razglasitvijo ničnosti spornega sklepa ne bi bilo mogoče popraviti škode, ki bi jo ta sklep povzročil. Prav to naj bi veljalo za zadevne informacije in za prepoved njihovega razkritja, če bi se taka prepoved sprejela po tem razkritju. Dalje, finančne škode pritožnic naj ne bi bilo mogoče izraziti s številkami. Namreč, prvič, iz sodne prakse Sodišča, zlasti iz sklepa podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), naj bi izhajalo, da je lahko ta škoda različna po naravi in po obsegu, odvisno od tega, ali so osebe, ki se seznanijo z zadevnimi informacijami, bodisi stranke, konkurenti in dobavitelji pritožnic bodisi finančni analitiki ali osebe iz širše javnosti. Pritožnice v zvezi s tem pojasnjujejo, da je nemogoče opredeliti število in status vseh oseb, ki bi se lahko seznanile z zadevnimi informacijami, ter tako oceniti konkretne negativne učinke njihove objave. Drugič, pritožnice naj bi se zaradi odločbe o avtomobilskih steklih že spopadale z nekaterimi odškodninskimi zahtevki, bodisi neposredno kot

tožene stranke bodisi v okviru svoje solidarne odgovornosti skupaj z drugimi naslovniki te odločbe. V teh okoliščinah naj bi objava zadevnih informacij oslabila položaj pritožnic v teh sodnih postopkih in v pogajanjih za morebitne sporazumne rešitve sporov. Nazadnje, pritožnice trdijo, da negativnih finančnih učinkov, povezanih z objavo zadevnih informacij, ni mogoče številčno izraziti v njihovem polnem obsegu glede na to, da ob vseh zneskih, ki bi jih morale pritožnice plačati v okviru odškodnin ali plačil na podlagi poravnav, ne bo mogoče s številkami izraziti tistega dela, ki se lahko pripiše izključno in neposredno razkritju zadevnih informacij.

24 Komisija uvodoma ugovarja temu, da je te informacije vredno zaščititi. Če bi se jim priznala taka narava, naj bi se to zgodilo šele ob koncu postopka v glavni stvari v primeru, da bi se za drugi pritožbeni razlog presodilo, da je utemeljen.

25 Glede podrobnih trditev, ki jih navajajo pritožnice, Komisija trdi, prvič, da usmeritve iz sklepa podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) ni mogoče prenesti na ta primer, ker se v nasprotju z zadevo, v kateri je bil izdan navedeni sklep, v obravnavani zadevi ne izpodbija, da zadevne informacije ne pomenijo poslovnih skrivnosti ali drugih vrst zaupnih informacij. Komisija v tem okviru dodaja, da trditev, da bi se lahko ob objavi zadevnih informacij tretje osebe z izpeljevanjem seznanile z drugimi poslovnimi podatki, kot so izračuni cen, spremembe cen in druge finančne informacije, katerih anonimnost potem ne bi bila več zagotovljena, ni utemeljena glede na to, da taki podatki ne bi smeli biti deležni anonimnosti, ker pritožnice nikdar niso zaprosile za njihovo zaupno obdelavo. Poleg tega naj pritožnice, čeprav priznavajo, da bi bila škoda finančna, ne bi trdile in še manj dokazale, da bi lahko ta škoda ogrozila njihov obstoj ali bistveno zmanjšala njihove tržne deleže, medtem ko se s sodno prakso Sodišča zahteva tak dokaz, da bi se škoda popolnoma finančne narave štela za nepopravljivo. Z drugimi besedami, nepopravljivost objave naj ne bi pomenila, da je sama škoda, ki bi bila domnevno povzročena s to objavo, resna in nepopravljiva.

26 Drugič, kar zadeva uporabo zadevnih informacij v okviru odškodninskih tožb, vloženih zoper pritožnice, Komisija navaja, da tudi če bi morale biti te informacije dejansko koristne za utemeljitev takih tožb, pa to ne pomeni, da bi lahko njihovo razkritje povzročilo resno in nepopravljivo škodo, ki bi se ji bilo mogoče izogniti z odložitvijo izvršitve spornega sklepa. V zvezi s tem Komisija trdi, da finančna škoda, povezana z odškodninami, katerih plačilo bi bilo lahko naloženo pritožnicam, ne bi nastala neposredno zaradi razkritja navedenih informacij, temveč bi bila posledica sodelovanja pritožnic pri omejevalnem sporazumu, ki je bil ugotovljen z odločbo o avtomobilskih steklih. Tako naj bi razkritje zadevnih informacij zgolj omogočilo osebam, ki so zaradi tega omejevalnega sporazuma utrpele škodo, da dosežejo povrnitev te škode ob opiranju na pravico, ki jim je posebej priznana s Pogodbama. Komisija dodaja, da pritožnice glede zneska odškodnin, ki bi bil lahko neposredno povezan z razkritjem zadevnih informacij, niso pravno zadostno dokazale niti tega, da bi jim lahko obveznost plačila tega zneska povzročila finančno škodo, ki bi lahko ogrozila njihov obstoj ali bistveno zmanjšala njihove tržne deleže, niti tega, da bi bilo nemogoče ugotoviti višino tega zneska, čeprav je število oseb, ki so utrpele škodo zaradi obstoja kartela, ugotovljenega z odločbo o avtomobilskih steklih, omejeno.

27 Da bi se preverilo, ali so predlagani začasni ukrepi nujni, je treba spomniti, da je namen postopka za izdajo začasne odredbe zagotoviti polno učinkovitost prihodnje dokončne odločbe, da se prepreči vrzel v sodnem varstvu, ki ga zagotavlja Sodišče. Za dosego tega cilja je treba nujnost presojati glede na potrebo po začasni odločitvi, da se prepreči resna in nepopravljiva škoda za stranko, ki predlaga začasno varstvo (sklep podpredsednika Sodišča Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, točka 18 in navedena sodna praksa). Ta stranka mora predložiti dokaz, da ne more čakati na konec postopka glede utemeljenosti tožbe, ne da bi utrpela resno in nepopravljivo škodo (sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Rusal Armenal, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, točka 37 in navedena sodna praksa).

28 Pritožnice v obravnavanem primeru v bistvu opredeljujejo dve vrsti škode, ki naj bi ju utrpele, če izvršitev izpodbijane sodbe in spornega sklepa ne bi bila odložena.

29 Prvič, ob opiranju na sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) trdijo, da bi jim lahko objava zadevnih informacij povzročila škodo zaradi same narave teh informacij.

30 V zvezi s tem je treba poudariti, da je družba Pilkington Group Ltd, kot je razvidno zlasti iz točk 18 in 38 navedenega sklepa, v svoji ničnostni tožbi izpodbijala presojo Komisije, v skladu s katero informacije, katerih razkritje je bilo načrtovano na podlagi člena 30(1) Uredbe št. 1/2003, niso pomenile poslovnih skrivnosti v smislu zlasti člena 339 PDEU ter členov 28(1) in 30(2) navedene uredbe. Posledično so preudarki, ki jih je sodnik za začasne odredbe upošteval za ugotovitev, da je bil v tej zadevi pogoj glede nujnosti dokazan, temeljili na premisi – ta je izrecno omenjena v točki 47 navedenega sklepa – da je za informacije, ki so bile predmet te zadeve, veljala obveznost varovanja poslovne skrivnosti.

31 Ugotoviti pa je treba, kot trdi Komisija, da se okoliščine zadeve, v kateri je bil izdan ta sklep, razlikujejo od okoliščin obravnavane zadeve.

32 V obravnavani zadevi je namreč Splošno sodišče v točkah od 22 do 54 izpodbijane sodbe preučilo in zavrnilo šesti tožbeni razlog, ki so ga pritožnice navedle v utemeljitev svoje ničnostne tožbe, v okviru katere so izpodbijale presojo pooblaščenca za zaslišanje, v skladu s katero zadevne informacije ne pomenijo poslovnih skrivnosti v smislu člena 30(2) Uredbe št. 1/2003 in člena 8(2) Sklepa 2011/695.

33 Iz predloga za izdajo začasne odredbe pa je razvidno, da pritožba, ki so jo vložile pritožnice, ni usmerjena zoper ta del izpodbijane sodbe, tako da je treba šteti, da je bilo dokončno razsojeno, da zadevne informacije ne pomenijo poslovnih skrivnosti. Iz tega izhaja, da mora presoja nujnosti v obravnavani zadevi izhajati iz premise – v nasprotju s premiso, ki jo je sodnik za začasne odredbe upošteval v sklepu podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) – da za zadevne informacije ne more veljati obveznost varovanja poslovne skrivnosti.

34 Poleg tega okoliščina, da lahko objava zadevnih informacij pomeni kršitev načel varstva legitimnih pričakovanj in enakega obravnavanja, kot pritožnice trdijo v drugem pritožbenem razlogu, kot taka ne more zadoščati za presojo, da je treba za te informacije šteti, da zanje velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti ter da bi njihovo razkritje zato pritožnicam povzročilo resno in nepopravljivo škodo. Taka okoliščina, če se šteje za dokazano, bi bila namreč lahko kvečjemu podlaga za obveznost Komisije, da ne razkrije navedenih informacij, kot sicer priznava ta institucija.

35 Brez dvoma drži, kot trdijo pritožnice, da je objava informacij, kakršne so zadevne, nepovratna, ker razglasitev ničnosti spornega sklepa ne more izničiti učinkov njihovega razkritja, saj se osebe, ki preberejo te informacije, takoj in nepovratno seznanijo z njimi. Poleg tega Komisija tudi ni pojasnila, zakaj razlogi, zaradi katerih je odložila razkritje zadevnih informacij do razglasitve izpodbijane sodbe, ki je nastopila ob koncu postopka, ki je trajal približno 25 mesecev, niso bili upoštevni tudi za to, da bi razkritje zadevnih informacij odložila do razglasitve sodbe Sodišča, s katero bo to odločilo o utemeljenosti pritožbe, ki so jo vložile pritožnice.

36 Vendar bi bilo za to, da bi bili izpolnjeni pogoji za izdajo začasnih odredb in še posebej pogoj glede nujnosti, potrebno tudi, da lahko nepovratnost razkritja navedenih informacij pritožnicam povzroči resno in nepopravljivo škodo.

37 V zvezi s tem pa je treba spomniti, da čeprav za dokaz obstoja take škode ni treba zahtevati, da se njen nastanek dokaže z absolutno gotovostjo, in je dovolj, da je mogoče to škodo z dovolj veliko verjetnostjo predvideti, vseeno velja, da mora stranka, ki predlaga začasno odredbo, dokazati dejstva, za katera se

šteje, da utemeljujejo možnost take resne in nepopravljive škode (sklep predsednika Sodišča HFB in drugi/Komisija, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608, točka 67, in sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 37).

38 V obravnavanem primeru so pritožnice zgolj navedle, da – ker gre pri zadevnih informacijah za podrobne poslovne informacije v zvezi s podatki, kot so imena strank, opisi zadevnih proizvodov in drugi elementi, iz katerih bi bilo mogoče prepoznati nekatere njihove stranke – bi jim lahko razkritje teh informacij sámo po sebi povzročilo škodo, ker bi lahko do navedenih informacij dostopale in jih uporabljale tretje osebe, zlasti tako, da bi iz njih izpeljale druge poslovne podatke, kot so izračuni cen, spremembe cen in druge finančne informacije, katerih anonimnost potem ne bi bila več zagotovljena.

39 Glede zadnjenavedenega pa je treba takoj opozoriti, da pritožnice niso predložile nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da bi se lahko ob razkritju zadevnih informacij tretje osebe z izpeljevanjem seznanile s temi drugimi poslovnimi podatki, tako da bi morale te informacije ostati zaupne.

40 Poleg tega je bilo res razsojeno, da lahko razkritje poslovnih skrivnosti povzroči škodo, ki izhaja iz dejstva, da poznejša razglasitev ničnosti spornega sklepa zaradi kršitve člena 339 PDEU in temeljne pravice do varstva poslovne skrivnosti, ko bi bile zaupne informacije enkrat objavljene, ne bi izničila učinkov objave teh informacij. Stranke, konkurenti in dobavitelji zadevnega podjetja ter finančni analitiki in širša javnost bi namreč lahko dostopali do zadevnih informacij in jih prosto uporabljali, kar bi navedenemu podjetju povzročilo resno in nepopravljivo škodo (glej v tem smislu sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točke od 46 do 48).

41 Vendar ne more enako veljati glede razkritja informacij, za katere ni mogoče šteti, da zanje velja obveznost varovanja poslovne skrivnosti.

42 Kot je razvidno iz točke 33 tega sklepa, je Splošno sodišče v točkah od 36 do 40 izpodbijane sodbe ugotovilo, pritožnice pa tega niso izpodbijale v okviru svoje pritožbe, prvič, da so zadevne informacije in predvsem tiste, ki se nanašajo na identiteto strank, že znane neomejenemu številu oseb, če se upošteva zlasti stopnja preglednosti, ki je v zvezi s tem značilna za trg avtomobilskih stekel, ter drugič, da so te informacije, ker so najmanj pet let starejše od sporne objave, v smislu sodne prakse Splošnega sodišča zastarele.

43 Zato pritožnice ne morejo dokazati, da bi jim lahko kljub dejstvu, da za zadevne informacije ne velja ali ne velja več obveznost varovanja poslovne skrivnosti, njihovo razkritje povzročilo škodo zaradi same narave teh informacij.

44 Kar zadeva drugo vrsto škode, ki jo zatrjujejo pritožnice, te navajajo, da bi razkritje zadevnih informacij oslabilo njihov položaj, in sicer na eni strani v sodnih postopkih, ki potekajo v zvezi z odškodninskimi zahtevki, v katere so pritožnice vpletene bodisi neposredno bodisi v okviru svoje solidarne odgovornosti skupaj z drugimi naslovniki odločbe o avtomobilskih steklih, ter na drugi strani v pogajanjih za morebitne sporazumne rešitve sporov.

45 V zvezi s tem je treba spomniti, kot v pisnih stališčih navaja Komisija, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v primeru predloga za odlog izvršitve akta Unije sprejetje predlaganega začasnega ukrepa utemeljeno le, če je zadevni akt odločilni vzrok za zatrjevano resno in nepopravljivo škodo (sklepa predsednika Sodišča Akhras/Svet, C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, točka 44, in Hassan/Svet, C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, točka 28, ter sklep podpredsednika Sodišča EDF/Komisija, C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, točka 41).

46 Obveznost povrniti škodo, ki jo je povzročilo podjetje, ker je kršilo pravila konkurenčnega prava Unije, pa spada v okvir civilne odgovornosti tega podjetja. Zato odločilni vzrok za škodo, ki bi bila domnevno povezana z odškodninskimi tožbami in pogajanji za sporazumno rešitev, ni razkritje zadevnih informacij s strani Komisije, ampak to, da so pritožnice kršile konkurenčno pravo, kot je bilo ugotovljeno z odločbo o avtomobilskih steklih.

47 V sodnih postopkih, katerih predmet so odškodninski zahtevki zaradi kršitev konkurenčnega prava, breme dokaza praviloma res nosi tožeča stranka, ki zatrjuje, da je zaradi kršitve utrpela škodo. V zvezi s tem iz pisnih stališč Komisije izrecno izhaja, da zadevne informacije dejansko lahko olajšajo predložitev takega dokaza tožečim strankam, ki zahtevajo odškodnino od pritožnic, kolikor te informacije navedenim tožečim strankam zagotavljajo dokaze, na katere se sicer ne bi mogle sklicevati.

48 Toda čeprav se z nacionalnim procesnim pravom ne bi zahtevalo, naj tožena stranka v okviru odškodninske tožbe predloži dokaze o svoji odgovornosti, taka pravna okoliščina Komisiji vseeno ne bi prepovedovala razkritja informacij zgolj zato, ker bi te lahko pomenile take dokaze in posledično škodile položaju te tožene stranke.

49 To bi namreč pomenilo, da bi se od Komisije zahtevalo, naj ohrani informacije zaupne zgolj z namenom zaščititi interes, ki ga imajo naslovniki odločbe, s katero je ugotovljen obstoj kršitve pravil konkurenčnega prava Unije, za onemogočenje dostopa do zadevnih dokazov tožečim strankam, ki bi zahtevale odškodnino.

50 Čeprav se v pravu Unije priznava pomen tega interesa, zlasti v okviru pravice do obrambe v tovrstnih tožbah, ostaja dejstvo, da se po eni strani Komisiji z nobenim pravilom tega prava ne nalaga, naj zaščiti tak interes z ohranjanjem zaupnosti informacij, kot so zadevne informacije, v nasprotju z obveznostjo preglednosti, ki ji je naložena s členom 15 PEU in, natančneje, v obravnavanem primeru s členom 30 Uredbe št. 1/2003. Po drugi strani člen 5(5) Direktive 2014/104/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. novembra 2014 o nekaterih pravilih, ki urejajo odškodninske tožbe po nacionalnem pravu za kršitve določb konkurenčnega prava držav članic in Evropske unije (UL L 349, str. 1) izrecno določa, da interes podjetij, da se po kršitvi konkurenčnega prava izognejo odškodninskim tožbam, ne predstavlja interesa, ki bi ga bilo treba zaščititi.

51 Poleg tega je treba tudi ob predpostavki, da je mogoče razkritje zadevnih informacij šteti za odločilni vzrok za škodo pritožnic in da je zadevni interes kot tak vreden zaščite, spomniti, da se mora – kot je razvidno iz točke 27 tega sklepa – nujnost presojati glede na potrebo po začasni odredbi, da se prepreči resna in nepopravljiva škoda za stranko, ki predlaga začasno varstvo.

52 V zvezi s tem je treba opozoriti, prvič, da je ta škoda, kot pritožnice same priznavajo, finančna.

53 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pa finančne škode, razen v izjemnih okoliščinah, ni mogoče šteti za nepopravljivo, ker je položaj oškodovane osebe pred nastankom škode praviloma mogoče ponovno vzpostaviti s finančnim nadomestilom. Tako škodo bi bilo zlasti mogoče povrniti v okviru odškodninske tožbe, vložene na podlagi členov 268 PDEU in 340 PDEU (sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 50 in navedena sodna praksa).

54 Vendar se finančna škoda šteje za nepopravljivo, če je ni mogoče v celoti nadomestiti, do česar lahko pride zlasti, če škode celo tedaj, ko nastane, ni mogoče izraziti s številkami (sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 52 in navedena sodna praksa).

55 V obravnavanem primeru pritožnice trdijo, da v okviru morebitne odškodninske tožbe zoper Evropsko unijo, če bi bilo njihovi pritožbi ugodeno, zadevne škode ne bi bilo mogoče izraziti s številkami glede na to, da ob vseh zneskih, ki bi jih morale plačati v okviru odškodninskih tožb ali plačil na podlagi poravnav, ne bo mogoče opredeliti tistega dela teh zneskov, ki se lahko pripiše izključno in neposredno razkritju zadevnih informacij.

56 Glede tega je treba spomniti, da je že bilo razsojeno, da negotovosti, povezane s povračilom finančne škode v okviru morebitne odškodninske tožbe, same po sebi ni mogoče šteti za okoliščino, ki bi lahko dokazovala, da je taka škoda nepopravljiva. V fazi začasne odredbe je namreč možnost poznejše pridobitve povračila finančne škode v okviru morebitne odškodninske tožbe, ki bi lahko bila vložena po razglasitvi ničnosti izpodbijanega akta, nujno negotova. Namen postopka za izdajo začasne odredbe ni nadomestiti tako odškodninsko tožbo, da bi se odpravila ta negotovost, njegov cilj je samo zagotoviti polno učinkovitost prihodnje dokončne odločbe, ki bo sprejeta v postopku v glavni stvari, s katerim je povezan predlog za izdajo začasne odredbe, to je v obravnavani zadevi ničnostna tožba (sklep predsednika Sodišča Alcoa Trasformazioni/Komisija, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, točke od 55 do 57, in sklep podpredsednika Sodišča Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, točka 53).

57 Zato ni mogoče sprejeti trditev pritožnic, s katerimi želijo dokazati, da bi jim razkritje zadevnih informacij povzročilo nepopravljivo škodo.

58 Drugič, ugotoviti je treba, da pritožnice niti v predlogu za izdajo začasne odredbe niti v okviru ustnih stališč niso podale elementov, s katerimi bi bilo mogoče dokazati resnost škode, ki jo zatrjujejo.

59 Natančneje, glede na to, da se lahko, kot je razvidno iz točke 46 tega sklepa, ta domnevna škoda v resnici nanaša le na škodo, povzročeno s kršitvijo konkurenčnega prava Unije, ki je bila ugotovljena v odločbi o avtomobilskih steklih, bi morale pritožnice za namene tega postopka – če že ne natančno številčno izraziti tisti del odškodnin, ki jim je ali bi jim bil naložen zaradi razkritja zadevnih informacij – vsaj zagotoviti poslovne in finančne informacije, ki jih imajo in ki bi Sodišču omogočile, da predvsem glede na promet, povezan s prodajo proizvodov, ki so predmet zadevne kršitve, in stroške proizvodnje teh proizvodov oceni verjetni obseg njihove odškodninske obveznosti ter njen relativni pomen glede na finančno sposobnost skupine, kateri pripadajo. Ko je sodnik za začasne odredbe na obravnavi 10. decembra 2015 pritožnice povprašal o tem, so zgolj ponovile svojo utemeljitev, da ne morejo opredeliti tega dela odškodnin, pri čemer pa niso pojasnile, zakaj ne bi mogle pripraviti napovedi, četudi približnih, o finančnih učinkih, povzročenih s kršitvijo konkurenčnega prava Unije, ki jo je mogoče pripisati pritožnicam, na primer na podlagi odškodninskih zahtevkov, ki so bili že vloženi.

60 Iz vsega navedenega izhaja, da pritožnice niso dokazale, da bi jim lahko izvršitev izpodbijane sodbe in spornega sklepa povzročila resno in nepopravljivo škodo. Iz tega sledi, da pogoj glede nujnosti ni izpolnjen, tako da je treba ta predlog za izdajo začasne odredbe zavrniti, ne da bi bilo treba preizkusiti pogoj, ki se nanaša na obstoj *fumus boni juris*, ali opraviti tehtanje interesov.

Iz teh razlogov je podpredsednik Sodišča sklenil:

1. Predlog za izdajo začasne odredbe se zavrne.

2. Odločitev o stroških se pridrži.

Podpisi